

Martijn Mulder: 'Met deze lage huur kan ik het me permitteren minder te verdienen.'

Helène Vogelaar: 'Als ik mijn cv

De tragische romantiek van

Doorgaans breng je op Uilenstede, de studentenflats in Amstelveen, alleen je studententijd door. Maar dat geldt niet voor iedereen.

tekst MARLOES DE MOOR
foto's DINGENA MOL

Met een trillend lipje, zijn zwarte haren tegen zijn voorhoofd geplakt, hield de tengere Benjamin Go 34 jaar geleden trappelend zijn hoofd boven water. Hij volbracht het. Dat zwemdiploma A – '1978 Sportfondsenbad Haarlem', ondertekend met een paraaf van de badmeester – nam niemand hem meer af. Vele jaren later, een man van 45 jaar is hij inmiddels, hangt het zwemdiploma nog steeds aan de muur van zijn appartement op Uilenstede, boven de prijzenkast met trofeeën die hij won met schaken.

Toen hij 21 jaar was, verhuisde Go als informaticastudent vanuit het ouderlijk huis in Haarlem naar een studentenflat op Uilenstede.

Dat was wel even andere koek: de hoge torenflats waarin je je soms klein en eenzaam kon voelen, waar de jongens in de wildste nachten de lift lieten vollopen met bier en dronken van de balustrades kotsten.

Maar Go merkte daar weinig van. "In mijn eenheid woonden leuke mensen met wie ik bevriend raakte. En ik had mijn eigen douche en wc, dat vond ik erg fijn."

Van 1989 tot 1996 woonde hij op kamers. Toen hij dertig jaar was en al een tijdje werkte als ict'er, wilde hij een zelfstandige woning. "Ik stond ingeschreven bij de gemeente Amstelveen en kreeg toevallig een appartement in de laagbouw van Uilenstede toegewezen. Daarover aarzelde ik geen moment."

Veel deed hij niet aan zijn huis. "Ik houd van eenvoud en wil mijn oude spullen zo lang mogelijk handhaven."

Zijn kamer heeft iets jongensachtigs. Linoleum op de vloer, dartbord tegen de wand, een bak vol sportschoenen in de gang. In een grote wandkast staan twee jarentachtigkubussen, stripboeken, Belgische bierglazen, een schaakbord, een

stel jongleerballen en dvd's van films als *Avatar* en *Lola rennt*. Op een formica keukentafeltje staat een frituurpan. Zijn vroegere huisgenoten ziet hij nog heel af en toe. "De meesten zijn uitgewaaid en leiden een ander leven dan ik."

Hij is zich ervan bewust dat mensen er misschien raar tegenaan kijken dat hij nog op Uilenstede woont. "Tegen onbekenden zeg ik het niet zo snel, omdat ik geen verkeerde indruk wil wekken. Ik ben bang dat ze me raar vinden of denken dat ik nog op kamers woon. Dat je hier ook zelfstandig kunt wonen, weten veel mensen niet."

Toch zijn er wel degelijk veertigers en vijftigers die op Uilenstede een kamer bewonen. Hoewel sommigen dat uitsluitend doen vanwege praktische redenen – goedkoop, dicht bij Schiphol, krapte op de woonmarkt – gaat achter enkele kamer-

'Onbekenden zeg ik niet snel dat ik hier woon'

bewoners een wat tragische romantiek schuilt.

Zo is Bennie – zijn achternaam is een mysterie – inmiddels een plaatselijke bekendheid. Vrijwel elke Uilenstede-bewoner kent hem, de vijftiger die altijd op kamers bleef wonen en al dertig jaar bijna elke avond aan de bar in Café Uilenstede zit. Dat dat heel loyaal, maar ook een beetje gek is, weet Bennie zelf ook – hij is er intelligent genoeg voor. En dus schudt hij afgemeten zijn bebrilde hoofd als hij wordt aangesproken op zijn eeuwige studentenbestaan. Met studentikoze tongval: "Ik heb geen behoefte om daarover te praten."

Zijn leeftijdsgenoten, ooit ook student op Uilenstede, kennen hem van vroeger: een kleine, gespierde jongen die altijd strakke shirtjes droeg, zijn hoofd een beetje schuin hield en dromerig voor zich uitkeek. Ze verbazen zich over de volharding waarmee hij zich blijft vastklampen aan 'das war einmal'.

Een paar honderd meter verderop bewoont oud-natuurkundestudent Martijn Mulder (42) een appartement op Uilenstede. Trillend en tollend bewerkt een gele

ufo-achtige schotel de grijze vloerbedekking. Mulder observeert kalm de nerveuze motoriek van het apparaat: "Ik was nog even bezig. Dit is een draadloze stofzuiger. Volautomatisch."

Hij staat blootsvoets in het appartement dat hij vanaf zijn studententijd bewoont. Het huis heeft zich net als zijn leunstoelen in de loop der jaren gevormd naar wie hij is. Planken vol cd's en cassettebandjes, rijendik, de titels netjes op de achterzijde geschreven. "Die bandjes nam ik mee van mijn ouderlijk huis. Ik

Benjamin Go: 'Dat je hier ook zelfstandig kunt wonen, weten veel mensen niet.'